

Abstrakt diplomové práce
Nikola Micařová

V mé diplomové práci se zaměřuji na iniciativu Boženy „Bocy“ Abrahámové, která v 80. letech přišla s konceptem školení studentů na pedagogických fakultách, kteří měli zájem o výuku filmové výchovy. Skupina školitelů, mezi nimiž byli zejména historici a teoretici jako například Ivan Klimeš či Jan Bernard, jezdila po pedagogických fakultách v České republice a připravovala budoucí pedagogy na výuku filmu. Přednášky o filmové historii, filmové řeči a s častými projekcemi trvaly čtyři až pět akademických let. Léta konání přerušil listopad 1989 a změna ve vedení Československého filmového ústavu (ČSFÚ), díky jehož podpoře projekt fungoval a také kvůli závažnému onemocnění Abrahámové.

V rámci mého výzkumu se budu zabývat strukturou jednotlivých seminářů, způsobem vedení výuky, analýzy závěrečných prací studentů atd. Neomezím se však pouze na prezentaci samotného konceptu, ale bude mě zajímat i širší kontext filmové pedagogiky v době normalizace a v éře státního filmu. Čerpat budu z osobních archiválií Abrahámové a ostatních školitelů, ale také z fondů institucí, jako je Pedagogický ústav nebo Ministerstvo školství a kultury. Budu se opírat také o rozhovory se školiteli a účastníky kurzů, abych lépe porozuměla jejich zkušenostem a postojům vůči filmové pedagogice v daném období a vytvořila co nejpřesnější obraz konaných přednášek. Předpokládám, že tímto se mi podaří získat komplexní pohled na neprobádanou oblast oficiálního filmového vzdělávání éry normalizace v Československu.

Zmíněné archiválie doposud nikdo nezpracoval, pan profesor Klimeš mi laskavě poskytl korespondenci s paní Abrahámovou o koncepci přednášek, seznam účastníků, ohodnocené seminární práce ad. Tato iniciativa školení budoucích pedagogů je poměrně neznámá, přestože se dle mého názoru jednalo o zásadní krok v oblasti filmové výchovy, zejména protože jde o historicky první pokus zaměřit se na vzdělávání pedagogů, nikoliv studentů či mládeže, v oblasti filmu. To představuje významný posun k dlouho nutné a nedostatečné profesionalizaci v oblasti filmové výchovy. Tato iniciativa tak nejenom vytvářela nové příležitosti pro pedagogy, ale také podporovala rozvoj nových metod a přístupů k výuce filmu ve školním prostředí.

Výzkum této konkrétní činnosti nám může poskytnout zajímavý vhled do období normalizace v Československu a také do fungování osvětového projektu, který byl iniciován ze zdola, tedy Abrahámovou, zaměstnankyní Československého filmového ústavu (ČSFÚ). Tento projekt byl následně schválen nejen samotným ústavem, ale i ministerstvem kultury, což naznačuje jeho důležitost a oficiální podporu. Tento zájem shora hypoteticky naznačuje, že projekt sloužil jako integrační nástroj pro školy, záměrné opatření sloužící ke konsolidaci a upevnění normalizačního režimu (tedy rozšíření dalších možností použití filmu jako nástroje komunistické ideologie).

Výzkum osvětující různé roviny iniciativy a motivace stojící za tímto projektem by tak mohl vést k odhalení další ze strategií používaných v tehdejší společnosti k legitimizaci politického režimu a tak přispět k hlubšímu pochopení normalizačního období v Československu.

